

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agenția Națională de
Administrare Fiscală**

**Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor**

Agenția Națională de Administrare Fiscală

Str. Apolodor nr. 17
Sector 5, București, CP 050741
Tel: + 021.319.97.54
Fax: + 021.336.85.48
e-mail: Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA NR.239/2014

privind soluționarea contestației depusă de
SC .X. SRL .X., județul .X.

înregistrată la Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția generală
de soluționare a contestațiilor sub nr.920190/07.02.2014

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. prin adresa nr..X./2014, înregistrată la Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția generală de soluționare a contestațiilor sub nr.920190/07.02.2014 asupra contestației formulată de SC .X. SRL, cu sediul în comuna.X., sat.X., .X., KM .X., județul .X., CUI .X.

Societatea contestă parțial Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./2013 emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. în ceea ce privește suma totală de .X. lei reprezentând :

- .X. lei impozit persoane juridice nerezidente,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere,
- .X. lei penalități de întârziere.

Totodată societatea contestă și Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr..X./2013 și Decizia privind compensarea obligațiilor fiscale nr..X./2013.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207 alin.1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare, în raport de de data

comunicării Deciziei de impunere nr..X. respectiv .X./2014, potrivit confirmării de primire aflată în copie la dosarul cauzei și de data depunerii contestației la Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X., respectiv 21.01.2014, conform ștampilei registraturii aplicată pe originalul contestației, aflată la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art.206, art.207 alin.(1) și art.209 alin.(1) lit.c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, la data înregistrării contestației societatea regăsindu-se la poziția .X. din Anexa .X. la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.3749/2013 pentru aprobarea listei marilor contribuabili și a listei contribuabililor mijlocii, Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să soluționeze contestația formulată de SC .X. SRL, comuna.X., județul .X..

I. Prin contestația formulată societatea solicită admiterea contestației și pe cale de consecință anularea parțială a Deciziei de impunere nr..X./2013 și a raportului de inspecție fiscală în ceea ce privește stabilirea unui impozit cu regim de reținere la sursă aferent veniturilor realizate de persoane juridice nerezidente pentru activitatea de închiriere utilaje în sumă de .X. lei și accesoriile aferente în sumă totală de .X. lei, precum și anularea în întregime a actelor emise în baza actelor administrativ-fiscale contestate, respectiv dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală în ceea ce privește înregistrarea în evidența contabilă a impozitului pe veniturile realizate în România de nerezidenți, dobânzile de întârziere și penalitățile aferente diferențelor stabilite și decizia privind compensarea obligațiilor fiscale stabilite prin Decizia de impunere nr..X./2013 contestată, cu suma echivalentă reprezentând TVA acceptată la rambursare.

Societatea arată că a făcut obiectul unei inspecții fiscale, având drept tematică verificarea sumei soldurilor negative de TVA solicitate la rambursare pentru perioada .X. – .X./2013, ca urmare a depunerii decontului cu sume negative de TVA cu opțiunea de rambursare nr..X./2013, prin care a solicitat soldul sumei negative de TVA în sumă de .X. lei și, respectiv decontul nr..X./2013 prin care a solicitat soldul sumei negative de TVA în sumă de .X. lei, precum și verificarea impozitului pe veniturile obținute din România de nerezidenți persoane juridice care a cuprins perioada .X./2013 – .X./2013.

În perioada verificată, societatea a utilizat în desfășurarea activității economice echipamente de producție constând în mașini automate

de sertizare, kit-uri de sigiliu mare, echipamente de sigiliu, benzi de putere, etc. închiriate de la firma .X. în baza contractului nr..X./2010 persoană juridică rezidentă germană având sediul social în .X.. Din contractul încheiat între cele două entități rezultă atât aspecte legate de proprietatea acestor echipamente precum și modalitatea de transmitere a drepturilor de folosință inclusiv prețul sub forma chiriei plătită lunar în baza facturilor emise de către persoana juridică rezidentă germană.

Societatea susține că în mod eronat organele de inspecție fiscală au invocat prevederile art.7 alin.1) pct.28 lit.d) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, punând în echivalență noțiunea de chirie cu cea de redevență și au încadrat veniturile obținute de persoana juridică nerezidentă .X. reprezentând chirie pentru utilaje, în categoria veniturilor impozabile în România prin reținere la sursă conform art.115 alin.1) lit.d) din același act normativ menționat mai sus și au procedat la calcularea impozitului pe venit aferent.

Societatea arată că deși între România și .X. există încheiat acord de evitare a dublei impuneri și a prezentat certificatul de rezidență fiscală valabil pe toată perioada în care s-au desfășurat tranzacțiile, organele de inspecție fiscală au aplicat prevederile din Codul fiscal la încadrarea veniturilor în categoria redevențelor. Prezentarea certificatului de rezidență fiscală a societății .X. obligă autoritatea fiscală ca atât în încadrarea veniturilor în categoria celor impozabile cât și în aplicarea cotei de impozit, să aplice prevederile Convenției de evitare a dublei impuneri și nu cele ale Codului fiscal.

Astfel, societatea invocă în susținerea celor afirmate prevederile art.118 alin.1) – 2) din Codul fiscal și pct.12-13 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal.

De asemenea, contestatoarea afirmă că organele de inspecție fiscală când dau sens noțiunii de chirie invocă prevederile Codului fiscal, iar când calculează impozitul aplică prevederile Convenției de evitare a dublei impuneri.

Totodată, societatea susține că la art.12 „redevențe” din Convenția de evitare a dublei impuneri, este stipulat în mod expres tratamentul fiscal aplicat fiecărei categorii de venit, acestea fiind nominalizate, iar veniturile din închirieri nu fac parte din categoria veniturilor din redevențe pentru care se prevăd impozite reținute la sursă, acestea regăsindu-se în categoria „alte venituri”. Veniturile din închirierea echipamentelor, se încadrează în categoria „redevențelor” din perspectiva Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, însă aceste prevederi nu sunt aplicabile speței în cauză fiind opozabile prevederile Convenției de evitare a dublei impuneri în care

sunt definite veniturile încadrate în categoria redevențelor, chiriile nefăcând parte din aceste venituri.

Contestatoarea precizează că aceste venituri au fost impozitate de către nerezident în țara sa în conformitate cu prevederile Convenției, iar impozitarea acestora și în România ar conduce la încălcarea principiului de evitare a dublei impuneri, ceea ce este în dezacord cu ceea ce România și .X. au stabilit prin acordul încheiat.

De asemenea, societatea arată că decizia de impunere contestată este eronată și prin prisma calculelor matematice efectuate și/sau a aplicării eronate a procedurii sutei mărite. Deși această eroare îi este favorabilă societății deoarece masa impozitului determinat este mai mică decât în cazul aplicării corecte a procedurii sutei mărite, acest aspect trebuie semnalat deoarece realitatea și credibilitatea deciziei de impunere este pusă sub semnul întrebării. Astfel, în situația în care dintr-o sumă datorată unui nerezident nu se reține impozit la sursă la momentul efectuării plăților, impozitul pe venit se determină considerând suma plătită drept suma netă, ceea ce presupune determinarea unei sume brute la care se aplică cota de impunere prevăzută în actul normativ incident cauzei.

În consecință, societatea consideră că impunerea acestor venituri este eronată și lipsită de temei legal și solicită admiterea contestației și desființarea deciziei de impunere pentru suma de .X. lei reprezentând impozit pe veniturile nerezidenților persoane juridice precum și pentru suma de .X. lei reprezentând dobânzi/majorări de întârziere și penalități de întârziere.

II. Prin Raportul de inspecție fiscală încheiat la data de .X./2013 care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr..X./2013, contestată, organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. – Activitatea de inspecție fiscală au constatat că în perioada .X./2010 – .X./2013 contestatară a utilizat în desfășurarea activității utilaje constând în echipamente și mașini, închiriate de la firma .X. cu sediul în .X.. Închirierea acestor utilaje are la bază contractul extern nr..X./2010, plata chiriei fiind efectuată în avans în două rate, în baza unor facturi externe primite de la furnizor.

Urmare verificărilor organele de inspecție fiscală au constatat că pentru tranzacțiile comerciale privind închirierea utilajelor de la firma .X. societatea contestatară nu a constituit, nu a declarat și nu a achitat impozitul pe veniturile obținute în România de nerezidenți.

De asemenea, organele de inspecție fiscală au stabilit că veniturile obținute de persoana juridică nerezidentă .X., reprezentând chirie pentru utilaje încasată de la contestatară se încadrează în categoria redevențe, în

conformitate cu prevederile art.7 alin.1) pct.28 lit.d) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Incaadrarea veniturilor reprezentând baza impozabilă pentru determinarea impozitului pe veniturile nerezidenților obținute din România s-a efectuat de către organele fiscale în conformitate cu prevederile art.113, art.114 și art.115 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu cele ale Convenției de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu .X., în baza certificatului de rezidență fiscală prezentat de contestatară.

În consecință, cota aplicată de către organele de inspecție fiscală bazei impozabile, respectiv veniturilor obținute de nerezident din România, a fost cota de 3% prevăzută în Convenția de evitare a dublei impuneri, stabilind o obligație suplimentară de plată în sumă de .X. lei reprezentând impozit pe veniturile nerezidenților.

Aferent sumei stabilite suplimentar de plată reprezentând impozit pe veniturile obținute din România de nerezidenți – persoane juridice în cuantum de .X. lei, organele fiscale au calculat dobânzi și penalități de întârziere în sumă totală de .X. lei, în conformitate cu prevederile art.119, art.120 și art.120¹ din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

III. Având în vedere actele și documentele existente la dosarul cauzei, susținerile contestatoarei în raport cu prevederile actelor normative invocate de contestatoare și de organul fiscal se rețin următoarele,

1. Referitor la suma de .X. lei reprezentând impozit pe veniturile nerezidenților persoane juridice și sumă totală de .X. lei reprezentând dobânzi/majorări și penalități de întârziere,

Cauza supusă soluționării este dacă în condițiile aplicării Convenției de evitare a dublei impuneri ratificată prin Legea nr.29/2002, calificarea naturii plăților la extern se face în raport de prevederile Codului fiscal sau de Convenției de evitare a dublei impuneri.

In fapt, potrivit constatărilor organelor de inspecție fiscală în perioada .X./2010 – .X./2013 societatea a achitat firmei .X. cu sediul social în .X. suma de .X. lei reprezentând chirie pentru utilaje.

Organele de inspecție fiscală au consemnat în raportul de inspecție fiscală la pag.4 alin.4 *“cota aplicabilă bazei impozabile, respectiv veniturile obținute de nerezident din România nu va fi cea din legislația internă, ci va fi*

aplicabilă cota mai favorabilă respectiv, cota 3% prevăzută în Convenția de evitare a dublei impuneri cu .X.”.

Organele de inspecție fiscală au calificat plățile efectuate la extern în baza facturilor ca reprezentând redevențe în baza definiției conținută la art.7 alin.1) pct.28 lit.d) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Urmare acestui fapt s-a stabilit că societatea avea obligația aferentă sumelor plătite la extern să calculeze, să rețină și să vireze la bugetul statului impozitul pe veniturile nerezidenților persoane juridice prin aplicarea cotelor prevăzute la art.12 pct.2 din Legea nr.29/2002 privind ratificarea Convenției dintre România și Republica Federală .X. pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe capital.

În drept, la art.118 alin.2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, republicată cu modificările și completările ulterioare se prevede că :

“(2) Pentru aplicarea prevederilor convenției de evitare a dublei impuneri și a legislației Uniunii Europene, nerezidentul are obligația de a prezenta plătitorului de venit, în momentul realizării venitului, certificatul de rezidență fiscală eliberat de către autoritatea competentă din statul său de rezidență, precum și, după caz, o declarație pe propria răspundere în care se indică îndeplinirea condiției de beneficiar în situația aplicării legislației Uniunii Europene.[...]”

Se reține că organele de inspecție fiscală au precizat că societatea a prezentat certificat de rezidență fiscală pentru beneficiarul de venit și mai mult au aplicat Convenția pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și capital încheiată între România și .X., ratificată prin Legea nr.29/16.01.2002 numai în ceea ce privește cota de impozitare.

Prin adresa nr..X./2014 organele fiscale au precizat că *“în cursul inspecției fiscale, pentru perioada mai 2010 – iulie 2013 în care SC .X. SRL a achiziționat servicii de la .X. din .X., respectiv servicii de închiriere utilaje, SC .X. SRL a prezentat organelor de inspecție fiscală, în original, certificatele de rezidență fiscală ale persoanei nerezidente .X., eliberate de autoritatea fiscală germană, acestea fiind anexate în copie xerox la raportul de inspecție fiscală, respectiv :*

- certificat de rezidență fiscală eliberat de autoritatea fiscală germană la data de .X./2011, pentru veniturile din chirie –miete- aferente anului 2010,*
- certificat de rezidență fiscală eliberat de autoritatea fiscală germană la data de .X./2012, pentru veniturile din chirie –miete- aferente anului 2011,*

- *certificat de rezidență fiscală eliberat de autoritatea fiscală germană la data de .X./2012, pentru veniturile din chirie –miete- aferente anului 2012,*
- *certificat de rezidență fiscală eliberat de autoritatea fiscală germană la data de .X./2013, pentru veniturile din chirie –miete- aferente anului 2013”.*

Se reține că aplicarea Convenției de evitare a dublei impuneri se face în mod unitar, nu numai în ce privește cotele de impunere, dar și sub aspectul definițiilor, singurul element din legea internă de care trebuia să se țină seama este acela că în situația în care sunt cote diferite în legislația internă sau în convențiile de evitare a dublei impuneri să fie aplicate cotele de impozitare mai favorabile, sens în care sunt prevederile imperative ale art.118 alin.1) din Codul fiscal.

În acest sens, organul de soluționare are în vedere că în condițiile aplicării Convenției de evitare a dublei impuneri calificarea naturii veniturilor plătite la extern se face în raport de prevederile din Convenția pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și capital încheiată între România și .X., ratificată prin Legea nr.29/16.01.2002, iar nu de cele din legea internă.

În concluzie, atât timp cât la art.12 pct.3 din Legea nr.29/2002 privind ratificarea Convenției dintre România și Republica Federală .X. pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe capital redevențele sunt definite ca fiind “[...] plăți de orice fel primite pentru folosirea sau concesionarea oricărui drept de autor asupra unei opere literare, artistice ori științifice (inclusiv asupra filmelor de cinematograf sau filmelor, înregistrărilor pe benzi ori alte mijloace radio sau de televiziune ori alt fel de transmisiune), orice patent, marcă de comerț, desen sau model, plan, formulă secretă ori procedeu de fabricație sau pentru utilizarea ori dreptul de a utiliza orice drept de autor asupra programelor de computer sau pentru informații referitoare la experiența în domeniul industrial, comercial ori științific. Termenul redevențe include, de asemenea, plăți de orice fel primite pentru utilizarea sau dreptul de a utiliza numele unei persoane, imaginea acesteia ori orice alte drepturi similare legate de personalitate, precum și plăți primite în legătură cu înregistrarea la radio sau televiziune a spectacolelor artiștilor sau a performanțelor sportivilor”, încadrarea naturii venitului plătit la extern se face prin raportare la definiția din Convenție chiar dacă definiția redevențelor din Codul fiscal este mai cuprinzătoare.

Cum în Convenția de evitare a dublei impuneri, veniturile din chiriile pentru echipamente nu sunt cuprinse în definiția redevențelor ci se încadrează în categoria “*Profiturile întreprinderii*” reglementată de art.7 pct.1 din Convenția de evitare a dublei impuneri “*Profiturile unei întreprinderi a unui*

stat contractant sunt impozabile numai în acel stat, în afară de cazul în care întreprinderea exercită activitate de afaceri în celălalt stat contractant printr-un sediu permanent situat acolo. Dacă întreprinderea exercită activitate de afaceri în acest mod, profiturile întreprinderii pot fi impuse în celălalt stat, dar numai acea parte din ele care este atribuibilă aceluia sediu permanent”, coroborat cu Protocolul la Convenția dintre România și Republica Federală .X. pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe capital, în mod eronat organele de inspecție fiscală au impozitat la sursă, cu cota de 3% prevăzută pentru redevențe, veniturile plătite la extern reprezentând chirie pentru echipamente în condițiile aplicării convenției de evitare a dublei impuneri.

Intrucât în cazul sumelor plătite la extern încadrate în categoria “*Profiturile întreprinderii*” conform art.7 din Convenția de evitare a dublei impuneri, impunerea se face numai în statul de rezidență a beneficiarului de venit, se reține că suma reprezentând impozit pe veniturile nerezidenților persoane juridice stabilite în sarcina societății de organele de inspecție fiscală aferent plăților la extern pentru chiria echipamentelor nu este datorată de societate, motiv pentru care se va admite contestația pentru sumă de .X. lei reprezentând impozit pe veniturile nerezidenților persoane juridice și se va anula în mod corespunzător decizia de impunere contestată pentru această sumă.

Totodată, în virtutea principiului de drept “*accessorium sequitur principale*” contestația societății va fi admisă și pentru sumă totală de .X. lei reprezentând accesorii aferente impozitului pe veniturile nerezidenților persoane juridice cu consecința anulării deciziei de impunere și pentru aceste obligații.

2. Referitor la contestarea Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr..X./2013 și Deciziei privind compensarea obligațiilor fiscale nr..X./2013,

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția generală de soluționare a contestațiilor se poate investi cu soluționarea acestor capete de cerere în condițiile în societatea este mare contribuabil, iar dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nu se referă la diminuarea pierderii fiscale.

In fapt, prin contestație SC .X. SRL se îndreaptă și împotriva Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr..X./2013 prin care s-a dispus înregistrarea în evidența contabilă a diferențelor de taxă pe valoarea adăugată și a impozitului pe veniturile

obținute din România de nerezidenți, dobânzile și penalitățile de întârziere aferente diferențelor stabilite și Deciziei privind compensarea obligațiilor fiscale nr..X./2013 emise de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X..

In drept, la art.206 alin.2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată cu modificările și completările ulterioare se prevede că :

“(2) Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal”.

In speță sunt incidente prevederile art.209 alin.1) lit.c) din același act normativ, potrivit cărora :

“(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare se soluționează de către:

[...]

c) Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesoriile acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de 5 milioane lei sau mai mare, pentru contestațiile formulate de marii contribuabili, precum și cele formulate împotriva actelor enumerate în prezentul articol, emise de organele centrale de inspecție/control, indiferent de cuantum”,

coroborat cu art.209 alin.2) din același act normativ, care prevede :

“Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente”,

și cu prevederile pct.5.3 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, unde se stipulează :

“Prin alte acte administrative fiscale prevăzute la art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală se înțelege actele administrative fiscale emise de organele fiscale competente, altele decât cele stipulate expres și limitativ la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, și pentru care competența de soluționare a contestațiilor aparține organelor fiscale emitente”.

Având în vedere prevederile legale mai sus enunțate precum și faptul că dispoziția de măsuri nu vizează diminuarea pierderii fiscale, ci măsura de înregistrare în evidența contabilă a diferențelor de taxă pe valoarea adăugată și a impozitului pe veniturile obținute din România de nerezidenți, dobânzile și penalitățile de întârziere aferente diferențelor stabilite, se reține că Direcția generală de soluționare a contestațiilor nu are competența materială de a se pronunța asupra actelor administrative intitulate “dispoziție de măsuri” și “decizie de compensare”, astfel încât pentru capetele de cerere privitoare la contestarea Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr..X./2013 și a Deciziei privind compensarea obligațiilor fiscale nr..X./2013 emise de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X., dosarul cauzei va fi transmis organului fiscal emitent pentru soluționarea cererii de anulare a acestor acte administrative fiscale.

Pentru considerentele reținute în cuprinsul deciziei, în temeiul actelor normative invocate și în baza art.216 alin.(1) și alin.2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE

1. Admiterea contestației formulată de SC .X. SRL.X., județul .X. și anularea Deciziei de impunere nr..X./2013 emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. pentru suma totală de .X. lei reprezentând :

- .X. lei impozit persoane juridice nerezidente,
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere,
- .X. lei penalități de întârziere.

2. Constatarea necompetenței materiale a Direcției generale de soluționare a contestațiilor privind soluționarea contestației formulată împotriva Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție nr..X./2013 și a Deciziei privind compensarea obligațiilor fiscale nr..X./2013 emise de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. și transmiterea dosarului contestației pentru aceste capete de cerere organului emitent al actelor atacate în vederea soluționării cererii de anulare a acestor acte administrative fiscale conform procedurii legale.

Pentru pct.2 din prezenta decizie poate fi atacat la Tribunalul .X. sau Tribunalul .X., în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL